

avant...!

figueres 13 juliol 1932 - n.º 22

periòdic d'esquerra

redacció: rambla

esforcem-nos a acréixer l'individualitat

Avant...! és el lema que inspira el nostre esperit inquiet i que ens encoratja a continuar l'obra començada, tot i no oblidant la trajectòria i els límits que pugui tenir, perquè en l'actualitat es fa difícil assolir el lloc estable i a propòsit, per desenvolupar els projectes en tota intensitat.

Per això ens sentim bé gosant d'independència ideològica i més encara quan uns altres homes, aliens de nosaltres, també han adoptat la nostra actitud, per no voler sotmetre l'iniciativa pròpia a un agut mulisme per raons de disciplina que, equival a dir, acatament, obediència i anul·lació de la personalitat.

Els i nosaltres portem, sinó aquest mot «Avant...!» el significat, gravat a la nostra ment, per influenciar-nos a tothora, d'aquí ve la nostra dèria d'intentar cercar el camí més recte que, redimint la Humanitat, la condueixi a l'ideal suprem i magnànim: Llibertat.

Mirar endavant, per nosaltres, no és el pensament d'un dia; ja n'hem fet un deure de sempre. Els vianants d'aquesta rula són pocs i no podem deixar-los, seria inferir-nos un greuge nosaltres mateixos. Per contra, els que segueixen el ramat són suficients amb excés i els sobra egoisme per engolir-se totes les benaurances.

Però per viure el present i somniar en l'esdevenidor, és quelcom viable, sempre que hom s'esforci en procurar anul·lar la força d'atracció del passat. Veieu sinó aquesta feblesa com sovint entrebanca els nostres anhels. De sobte, sense saber com ni de quina manera, se us presenta un manifest que subscriguen prestigioses autoritats del món de les lletres, i declaren l'imminència d'una guerra bel·licosament horrible i dessoladora, sense poder preveure la possible amplitud del desastre.

Aquesta instantània que arreplega el sentiment ocular, reclama un lloc en el nostre ésser, empenyent-ne un altre que veneràveu amb tota l'intensitat d'amor que pot permetre el cor.

Aleshores, a sobre d'haver-se apartat de nosaltres un afer de sensibilitat refinada, cuitem a propagar ço que més odiam i ens repugna, encara que sigui cercant les paraules més condemnatòries. Altra cosa succeiria si les individualitats prou evolucionades repel·lissin des del primer moment tot comentari de desenfrenat egoisme.

El fantasmagòric contingent d'individus sense treball que d'ací i d'allà van demanant-vos els productes que l'instint de conservació els fa pidolar per mantenir-se drets. Els éssers caiguts, els retinguts físicament, i els foragitats per por del contagi que el destí de màrtirs els autoritza per reclamar benestar dels seus semblants. Com si els aliments, el treball, la possessió de qualitats, amistats i objectes, fossin suficients per progressar vers la felicitat i la realitat.

Per això, si volem ocupar-nos de remeiar aquesta situació, que creiem desventurada, a més a més de no obtenir cap resultat positiu, gravitaran damunt nostre aquests espectres esvaïts i imposants, i quan la nostra veu o la nostra ploma voldrà encarar-se contra una injustícia, en lloc de presentar-nos els llorers de la victòria, que ens podrien estimular, ells ens fiblaran el verí de l'indecisió que fatalment pot pervenir una esfondrada d'espatlles.

Hem intentat demostrar que, per derruir aquesta civilització sustentada en l'exploació per l'egoisme o la cobejança, és un fals concepte prestar el nostre esforç a un altre, perquè resulta una ficció, i tampoc assolirem el nostre objectiu confiant en salvadors, únicament pot obtenir-se per mitjà del nostre propi esforç individual.

J. V. CAMPS.

full quinzenal sobirania

El concepte de sobirania que avui domina pel Parlament Espanyol és aquell que diu que la sobirania és un poder suprem, constituent i jurídic. La definició creiem que és encertada tota vegada que és la més acceptada pel món polític doctrinari. Però nosaltres preguntem: la sobirania que té l'Estat espanyol damunt Catalunya, és jurídica? Si no és jurídica, serà de fet, i si és de fet, el mot de sobirania perd tot el seu sentit, i, per tant, en bona doctrina democràtica tots els parlaments i verbalismes dels senyors Ortega Gasset i Sánchez Román cauen per terra, ja que si acceptéssim com a sobirans els poders estatals que s'ha originat per mitjà d'un fet vindríem a suposar que la força es justifica per la raó de la seva existència, i això no pot ésser, puix el món fóra un galimaties i una tirania perpètuament alternada.

Es indiscutible que el poder sobirà que està exercint l'Estat espanyol damunt Catalunya, és una sobirania de fet i s'explica: Catalunya abans de començar el segle XVIII, gairebé encara era sobirana d'ella mateixa, malgrat formar part de la unitat espanyola, però va deixar d'ésser-ho quan les tropes de Felip V invadiren la nostra terra. Per tant, veiem que el canvi de poder el provocà una invasió, la força: un fet.

Ara bé, no han mancat juristes de tendències més o menys unitàries que han fet veure que la sobirania que prové del fet, amb els anys agafa investidura jurídica. Això hagués estat possible a la nostra terra en el cas que els catalans després d'haver-nos estat robat el poder per Felip V ens hi haguéssim conformat voluntàriament i amb paternal resignació. Però, sortosament, no ha estat així; Catalunya encara no ha renunciat al seu poder, els catalans ens hem mantingut sempre rebels... però si encara no hem reconquerit allò que ens pertany és degut a que el fet de l'invasió i la força han continuat existint a la nostra terra fins a l'actualitat.

Com a conseqüència tenim que tot el que s'ha dit a base de la sobirania són falòrnies que van des de la conllevància a l'opinió nacional.

M.